kõigist juttustata, neist surist Jummalikkuist immeteggudest, mis meile sealt üllewalt se otsatu taewa laggadusse seest Jõsanda, meie Jummala põhjamatta tarkust, wägge ja armu kulutawad. Ka tahhan ma talle siis juttustata neist onitest, kos neid taewa säeduisi loetakse, wadatakse ja arwatakse, se on: neist tähttornidest, kellest se luggeja sedda Tartu liñna tähttorni seal eel otsal omma Kalendri ehhitusseks ülles pantud näeb. Se kõrd agga weel ükspäinis neist asjuist ja näitussist siin ma peal, mis on: taewa piir, ilma karid ja tuled.

Agga siin sawad sulle mõnned asjad ette tullema, arwas luggeja, mis essite waja ärra selletata on, eñne kui neist õige se jutt weel töuseb, ja kui ma pelgan, et ma mõnnes kohhas so kelest õige jaggu ei sa, siis tahhan ma siñna sulle klammrite sees mõnni Saksa keli sõnna ehk nimmi jure lissata, et, kui assi sull õige selge ei olleks, sa temma selletust siis Sakste käest küssida wõiks. — Kui sa ühhe silmusega nõri ühhe tikku otsa wiskad, nõnda et ta ölpsast selle ümber jookstа wõib, ja sa sedda nõri siis wälja sirrutates ükskord ümber wead, ümber se tikku, siis loob ta sulle selle omma ümberwetud otsaga ühte ümmargust piri ehk joont; sedda kutsutakse ümbrusseks (ü). Sedda kohta se ümbrusse keskel, kos se tikk seisis, sedda üitakse temma keskusseks ehk kesktippuks (k), ja sedda nõri, ehk ka ühte muudki otsekohhest joont, mis kesktippust ümbrusse külge ullatab — poolmõetjaks (p); ullatab ta läbbi — läbbimõetjaks (l. k. m.). Watad sa siin selle weikse wiru (Zeichnung, Figur) peale,

Tarto- ja WÃ ƒÂµrroma Kalender 1842, lk. 39